

Η ΜΠΑΛΑΝΤΑ ΤΗΣ ΠΕΝΤΑΜΟΡΦΗΣ (*)

Στὸ κρυστάλλινο καστέλι
ἡ Πεντάμορφη ἐκοιμήθη...
— ἔτσι λέει τὸ παραμῦθι
κι' ἔτσι ἡ ρίμα μου τὸ θέλει —
στὸ κρυστάλλινο καστέλι
ἡ Πεντάμορφη ἐκοιμήθη...

Τ' ἄνθια, τὰ πουλιά, τὰ κλώνια
στοῦ ὕπνου γύρανε τὸ χροῦδι
— ἔτσι λέει κάποιο τραγοῦδι
κ' ἔτσι τραγουδιέται χρόνια —
Τ' ἄνθια, τὰ πουλιά, τὰ κλώνια
στοῦ ὕπνου γύρανε τὸ χροῦδι

Μόνη στὸ μπαλκόνι γέρνει
μὰ γλυτσίγια καὶ στενάζει
— ἔτσι ἡ ρίμα μου τοιριάζει
κι' ἔτσι κι' ὁ σκοπὸς τὸ παίρνει —
Μόνη στὸ μπαλκόνι γέρνει
μὰ γλυτσίγια καὶ στενάζει...

ΚΩΣΤΗΣ ΒΕΛΜΥΡΑΣ

ΡΑΚΟΣ ΥΠΑΡΞΕΩΣ

Πρώην ἡθοποιός, κι ἔχει ξεπέσει :
Μιά ἀρρώστεια, ἀπὸ καιρὸ πὺν τὸν παιδεύει.
Τόριξε στὸ πιὸτὸ καὶ στὴ μορφίνη.
Στὰ καφενεῖα γυρνάει καὶ ζητιανεύει.

(*) Ἀπὸ τὸ Sketch «Μιά νύχτα σ' ἓναν Πύργο».

Πρώην ἡθοποιός. Καὶ λέει ἀκόμα
πὼς εἶναι στὴ σκηνή, τάχα, καὶ παίζει
τὴν πὺθ θερμὴ τοῦ ρεβερέντζα κάνει,
ὅταν σταθεῖ μπροστὰ σ' ἓνα τραπέζι.

Σὲ χάος, μὲς στὸ μυαλό του, ἰδέες περνοῦνε·
Σκέπτεται πὼς ἀκόμα παρασταίνει.
Μῆρογο θεατρικὸ ἡ ζωὴ δὲ μοιάζει,
ποῦ κλείνει ἡ αὐλαία καὶ τίποτα δὲν μένει·

Παίζουν χαρτιά. ἢ τραβοῦνε νταργιλέδες.
Βέβαια, δὲν τοῦ δίνουν σημασία.
Φεύγει μὲ ἀξιοπρέπεια. Πὼς νὰ νιώσουν
τῆς ὑψηλῆς τῆς τέχνης τὴν ἀξία...

Μᾶν τύχει καὶ κανεὶς τὸν ἐλεήσει,
ὅλος μεγαλοπρέπεινι εὐχαριστᾷ.
Τοῦ ἀρέσει νὰ φαντάζεται πὼς εἶναι
ὁ θανμαστής πὺθ τὸν χειροκροτᾷ.

Στὸ βρωμερὸ ἐπιστρέφουν καφενεῖο
φάσματα μεγαλείων τοῦ περασμένων.
Κ' εἶναι ἥρως μυθικός, πὺθ ἀποθεοῦται
μπροστὰ σῆνα κοινὸ ἐνθουσιασμένον.

Τὶ κι ἂν σὲ λίγο τῶραμα θὰ σβήσῃ
τῆς ὄνειροπολήσεώς του ἐκείνης·
Στὴν τσέπη, τὸ ρικνὸ τοῦ χέρι σφίγγει
τὴν τιμὴ μιᾶς ἐνέσεως μορφίνης.

Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑΣ